

Proč zrovna já ?

Bylo nás tam osm. Všechny si je pamatuju. Prý sourozence. Ale to jsem tenkrát vůbec ještě netušil. Tma tam byla. Jenže nevěděli jsme, že existuje světlo, takže nám temno vůbec nevadilo. Plavali jsme si. Vráželi do sebe čumáky, ocasy i ušima. Pořád jsme se točili dokolečka. Zprvu to bylo fajn. Dokonce pohodlné. Jenže všichni jsme rostli. Začalo být plno. Přeplněno. Sestřička, ta nejbělejší, Bělinka se jí říkalo, se mi stočila kolem nohou a už se nemohla odtočit. Nebylo kam. Bráška, podle barvy kožíšku Zrzoun, byl hrozně prudký a urputný, cpal se mi do hlavy. Ješ-

tě trošku vyroste, říkal jsem si, a budu ho mít místo čumáčku. Nejmilejší byl Hezoun Ouško, ten se pořád nechtěl nikoho ani dotknout, aby si prý nezamazal tělíčko. Byl ze všech nejkrásnější. A jak si tak úzkostně chránil svůj vzhled, dával nám prostor.

Čumáček mám k poznávání. To je jasné. A uši, abych slyšel. To taky už vím. Zbytku těla nerozumím. Je asi k ničemu. Vždyť už s ním nedokážu ani pohnout. Jasně, měl jsem tlapky, se kterými jsem šťouchal do ostatních, to bylo fajn, jenže to je dávno. Ještě předtím, než se všichni tak hrozně zvětšili. Teď už nehnu ani ocáskem. Před chvilkou jsem slyšel hrozný křik. „To jsi nesměla. To je FUJ. Okamžitě to nech. Vemte jí to někdo!“ Nechápal jsem, co se děje. Tělu, v němž bydlím, říkají hlasy MAMINKA.

A teď ty hlasy na maminku křičí. Ošklivě. Většinou ji chválí. Mluví na můj domov laskavě. Dokonce i když se rozběhne a my všichni si připadáme jako na trampolíně, mlátíme hlavickami o sebe a v jednu chvíli netušíme, kde je hlava a kde ocásek, tak i v té chvíli jsou hlasy milé. Tentokrát však ne. Teď se stalo něco strašného. Pálilo to. Štípalo do očiček i do celého těla. Hořké to bylo. Všichni prskali. Až další, mužský hlas oznámil všem, co se děje.

„Sežrala z kuchyňského pultu čínu. Chudáci štěňata.“

Tak čínu prej. Snad už to maminka nikdy neudělá. I když, jak mlaskala, tak asi je ta divná věc pro ni lepší než piškoty.

První zmizela Bělina. Ta od mých nohou. Najednou nebyla a já mohl konečně znova mrskat tlapičkami. Ostatní šli za

ní. Rychle. Skoro jsem ani nemohl počítat. Zrzoun se držel nejdéle. „Nenechám si diktovat, co mám dělat,“ prskal. „Nebudu poslouchat. Nebudu.“ Nakonec mi zmizel z očí, ani nevím jak. Mne chránil můj strach. Rozhodl jsem se, že ne. Že chci zůstat v místě, které znám. Které mám rád. Kde spím. Kde jím. Ani se nehnu. Ani o milimetr.

Hlasy zvenku sílily: „Je tam ještě jeden.“ Jistě myslely mne. „Nesmí v ní zůstat. To by nepřežila. Koho zavoláme?“

Ve známých hlasech byla slyšet naléhavost. Obavy.

Proč mne chtějí dostat ven? A co je tam venku?

„Zavoláme na veterinu. Ne, na to není čas. Pozveme sem doktora. Honem. Vždyť je strašně unavená. Co když to nezvládne?“

Pak jsem slyšel, co nikdy předtím, takové tiché kvíknutí. Nebylo ale od hlasů, které znám. Bylo z mého těla. Z těla moje maminky. A tak jsem se rozhodl. Ať je venku cokoliv, já půjdu. Nechci, aby znovu

tak bolestivě kvíkla. Aby plakala kvůli mému strachu. Nebo kvůli mému pohodlí.

Zima. Když jsem byl venku, první pocit byla zima. Hrozná. Do morku chloupků. A hlad. Najednou jsem měl hrozný hlad.

Chtěl jsem někam zalézt. Schovat se. Ukrýt. Jen nebylo kam. Moji blízcí byli pryč. Daleko. Každý v jiném koutku. I Bělínka zmizela. Nečekala na mne. Jak se mi stýskalo po chvilkách, kdy mne dusila, kdy mi ležela na čumáčku! Už jsem neslyšel ani Zrzounovy komentáře. Všichni sice kvíkali, ale nerozuměl jsem co. Cpali se k mamčinu bříšku. A já se nikdy nepral. Neuměl jsem to. Možná se bříškem chtěli dostat zpátky, do místa, kde nám bylo tak dobře.

Radši jsem se stočil v koutku. Nebudu bojovat. To neumím. Ať se tam vecpou. Já svoji misi splnil. Zachránil jsem maminku, která na mne kromě činy byla vždycky moc hodná. Teď zkusím spát. Pak už třeba nic nebude. Ani ta prokletá zima.

Mé odhodlání dlouho nevydrželo. Zase ty ostré hlasy. „Budeme mu říkat Posledníček. Toho neprodáme. Ale umřít ho přece nenecháme. Doktor říkal, ať zkusíme mlíčko. Prý injekčními stříkačkami.“

Najednou mi někdo, lidské prsty, vecpal do tlamičky takový umělohmotný předmět. Hnusný byl. Ale když jsem natáhl, bylo to móóóc dobré. Nejlepší, co jsem kdy ochutnal. Najed-

nou jsem už nechtěl spinkat v koutě. Chtěl jsem víc a víc toho bílého dobrého. Víc a víc.

Tak mne pořád budili. Prý nesmím spát dlouho. A pořád jsem dostával tu zvláštní bílou tekutinu. Říkali jí mlíčko. Maminka už si mne nevšímala. Nechodil jsem k ní. Spával jsem v samém koutku obrovského pelechu. Spával jsem sám. A tak mne přenechala člověku.

Sourozenci se často prali. Hodně. Obzvláště když vzal člověk maminku na procházku, tak nastal mazec. Na mne si nikdo netroufl. Ani Bělínka ne.

